14.10.2022 г. / 02:37:46

Истинската история

Нови уточнения в "ИСТОРИЯ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ИМПЕРИЯ"

„**ХУНИТЕ СА БИЛИ ЧАСТ ОТ ДРЕВНОТО ЦАРСТВО ИДЕЛ, което било съюз от различни сродни народи като Готи, Скити, Сармати и други**.

Според „Джагфар тарихъ“ (История на Джагфар), който представлява сборник от ранни исторически материали събрани в Казанската държава, която е наследник на Волжко Камска България, **ИДЕЛ Е ЕДНО ОТ НАЙ-СТАРИТЕ СВЕТОВНИ ДЪРЖАВНИ ФОРМИРОВАНИЯ**. Например през 1997г. руският геолог Черних съобщава, че в Южна Башкирия (днешен Оренбург), която се намира в територите на древната държава Идел и е била заселена от древността с етнически българи – бурджани, се е добивала медна руда в мащаби, сравними само със съвременните. Този добив е бил осъществяван между IV-то и II-ро хилядолетие пр. Христа. Обемът му е огромен: дълбочината на мините е била 42 метра, добитата мед – стотици хиляди тонове. Специалистът отбелязва, че този рудодобив нямал равен на себе си в Евразия. Според доц. Ярулина, мълчанието на археолозите относно тези факти се дължи на тяхното консервативно мнение за възникването на човешката култура само на едно място – в Междуречието (Шумер) - и на страха им да пренесат

центровете на древните цивилизации далеч на север – в земите на волго-уралските българи. “Ние сме учили - говори Ярулина - че шумерската култура е начало на човешката цивилизация от нов тип. Сега се оказва, че освен Шумер е имало и друг център за добив на мед – Каргал…”. Според варненския археолог И. Иванов преди Каргал мед в огромни количества (около 2000 тона) се е произвеждал и в района на днешната Стара Загора (VI-то до IV-то хил. пр. Хр.). Изработените предмети – разнообразни украшения, сечива, оръжия, жезли са обслужвали на юг района до Бяло море, на запад: по Дунав – до днешна Словакия и средното течение на Волга. Варна е била отправна точка.

Първият владетел от хунския народ в ДРЕВНАТА СКИТСКО-САРМАТСКА ДЪРЖАВА ИДЕЛ Е БАЛАМИР (или Баламбер) (313 г. - † 378 г.). Той се жени за дъщерята на загиналия скито-сарматски владетел и слага началото на хунската династия в скитската държава Идел, която след време ще се нарече Хунска държава.

Баламир е споменат в „Гетика“ на Йорданес като „**КРАЛ** на хуните“. **Никой древен източник не споменава хунските владетели с титли „каган“, „хан“, „кан“ и т.н. и не ги свързва с монголите или други азиатски орди. Това се прави само от съвременни историци, които лъжат и манипулират хората за да обслужват политически иудомасонски интереси**! Вярно е, че днес част от народа в Татарстан (наследника на Волжко Камска България) е с монголоидни черти, но това е вследствие на монголо-татарското нашествие от началото на XIII в. Генотипа и фенотипа на много от съвременните жители на тази руска република **отговаря на българския и на останалите южни славяни**:

Мис планета за 2017 - Българката от Татарстан Лейла Муругова

Друго българско момиче от Татарстан с национална носия

Президента на Татарстан Рустам Минниханов

Около 370 г. готския хронист Йорданес съобщава за победа на Хуните над Аланите. По времето на Баламбер столицата на Хунската държава е преместена на територията на бившето Боспорско царство до днешния град Керч.

След смъртта на Баламбер, при неговите приемници Алп-Бии и Улдин, хунските войски системно да преминава през Дунав и да нападат източната римска империя.

По времето на владетелите Донат, Каратон, Октар, Руа и Мундзук Хунската държава се разраства. Източната и западната римски империи както и Сасанидската държава плащат данък на хуните.

През 378 година хуните разбиват римските войски при

Адрианопол и експанзията на продължава към Панония и на юг от р. Дунав.

С редица технически и организационни нововъведения (конни стрелци, използващи стремена и хунски лъкове; многобройни коне, използвани в бой и за придвижване; тактическа мобилност), непознати по това време в Европа, хуните установяват военно надмощие, както над германските племена, така и над разделената на две части Римска империя. Те предизвикват безпрецедентен страх в по-голямата част от континента, който е отразен и във фолклора на сравнително отдалечени народи, като скандинавците. Запазило се е писмо на блажени Иероним от 395 г. към Оцеон, където той съобщава, че целият Изток трепери в очакване на нашествие на хуните. Хуните вече обсаждали Антиохия и се носел слух, че имат намерение да нападнат Иерусалим.

През 400 г. хуните разбиват войските на бунтовника Гаинас помагайки на източната римска империя да се справи с него.

През 412 г. Хунската държава и Византия сключват мирен договор. След 430 г. към Хунската федерация се присъединяват и много други племена предимно от германски произход като Гепиди, Остготи, Тюринги и Руги.

Появата на хуните в Европа е една от вероятните причини за масовото преселване на германски племена на запад от Рейн през декември 406 г. и **миграцията на англите в Британия**. Англите са германоезичен народ, произхождащ от земите на полуостров Ютланд, от съвременната германска федерална провинция Шлезвиг-Холщайн. Първите писмени източници за англите са от Публий Корнелий Тацит. От началото на III век, особено в средата на V век – в епохата на **НАВЛИЗАНЕ НА ХУНИТЕ В ЗАПАДНА ЕВРОПА** - англите, заедно със съседните племена сакси, юти и фризи, се преместват в землищата на съвременна Великобритания, която по онова

време е била заселена от **келтски племена**. През VII-X век англите и саксите се обединяват в единна етническа група англо-саксонци, основа за съвременната английска нация.

ГЕТИТЕ ИЛИ ГОТИТЕ, КАТО ЧАСТ ОТ СКИТСКИЯ ТРАКИЙСКИ СЪЮЗ НА АТИЛА, ЯВНО (СВЪРЗАНО И С ГЕРМАНСКИЯ ФОЛКЛОР) ВЗЕМАТ АКТИВНО УЧАСТИЕ ПРИ ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ТЕРИТОРИИТЕ НА ГЕРМАНСКИТЕ ПЛЕМЕНА.

МНОГО Е ИНТЕРЕСНО ДА СЕ ЗНАЕ, ЧЕ ИМЕННО ХУНИТЕ, ЧИИТО НАСЛЕДНИЦИ СА БЪЛГАРИТЕ, СА ПРОГОНИЛИ ГЕРМАНСКИ ПЛЕМЕНА НА ОСТРОВА И СА В ОСНОВАТА НА СЪЗДАВАНЕТО НА СЪВРЕМЕННАТА АНГЛО-САКСОНСКА ОБЩНОСТ.

(В ТАЗИ ВРЪЗКА Е УДАЧНО ДА СЕ ПРИПОМНИ ДОСТА ПОКАЗАТЕЛНИЯ И СИМВОЛИЧЕН ФАКТ, ЧЕ МНОГО ВЕКОВЕ СЛЕД ТОВА ИМЕННО БЪЛГАРИТЕ НАНАСЯТ НАЙ-ГОЛЯМОТО ПОРАЖЕНИЕ НА АНГЛИЙСКАТА АРМИЯ ЗА ЦЯЛАТА Ѝ ВОЕННА ИСТОРИЯ, КАТО ПОВЕЧЕТО "ЧИСТОКРЪВНИ" АНГЛО-САКСОНЦИ СА БИЛИ БУКВАЛНО ЗАКЛАНИ СЛЕД ДОБРЕ ПОЗНАТАТА НИ И СМРАЗЯВАЩА ВРАГА ЗАПОВЕД И АТАКА "НА НОЖ"!!! ЗА ПОДРОБНОСТИ: Генерал Владимир Вазов - български герой, репресиран и унищожен от комунистите**).**

В началото на 430-те хуните са управлявани от владетея Руа, който през 434 г. е наследен от племенниците си Бледа и Атила. Двамата управляват съвместно до смъртта на Бледа през 445 г., а след това Атила е самостоятелен водач на хуните, които достигат върха на могъществото си през този период.

Атила установява дипломатически отношения с Източната

Римска империя, като първоначално двете държави сключват мирен договор. През 439 г. договорът е нарушен от византийска страна и започва война, която продължава до 443 г., когато Атила достига до стените на Константинопол и е сключено ново споразумение. През 447 г. той отново напада Империята, която е принудена да направи нови отстъпки на хуните.

През 451 г. Атила предприема поход на запад, стремейки се да разшири влиянието си в Западна Европа, но е спрян от съюзените армии
на римляни, вестготи, бургунди и франки в битката при Шалон. На следващата година той опустошава
Северна Италия, като император Валентиниан III е принуден да изостави столицата си Равена. Атила се оттегля в Панония и умира през 453 г. при спорни обстоятелства, докато подготвя нов поход към Константинопол

След смъртта на Атила, хунската държава се разпада, като подчинените племена се отделят и съюзяват срещу хуните. Синовете на Атила Денгизик и Ернак влизат в конфликт с посочения за наследник техен брат Елак и, разделени, са разгромени в битката при Недао през 454 г.

Останалата след тези събития държава се разделя на две части някъде около 463/465 г. Като западната част остава под владението на Денгизих а източна на Ернак (Ирник от "Именник на българските князе"). Няколко години по-късно Ирник обединява част от хунските племена и създава
при **Боспор (Кимерийски Босфор – днешния Керченския проток) и Черноморските степи една** нова държава под името Оногурия която е предшественик, или само друго име на **Стара Велика България**. След разпадането на Хунската държава постепенно **западните и византийските хронисти започват да наричат хуните - хуно-българи а**

впоследствие през 6 век названието хуни е заменено с българи.“…

…

СПОМЕНАТИЯ ДРЕВЕН СКИТСКИ ЦАР АТЕЙ УМИРА ПРЕЗ 339 Г. ПРЕДИ ХРИСТА, В БИТКА С ФИЛИП II МАКЕДОНСКИ – БАЩАТА НА АЛЕКСАНДЪР ВЕЛИКИ. **ПО ТОВА ВРЕМЕ НА БАЛКАНИТЕ СА СЕ ВОДИЛИ БИТКИ ЗА НАДМОЩИЕ МЕЖДУ ТРИ ОСНОВНИ ТРАКИЙСКИ НАРОДА - МАКЕДОНИ, СКИТИ И ТРИБАЛИ (ДНЕШНИТЕ СЪРБИ). ОТ МНОЖЕСТВОТО ДРУГИ ТРАКИЙСКИ НАРОДИ (ДИНДАРИ, ПИРУСТИ, ДОКЛЕИ, ПАРТИНИ, ТАУЛАНТИ, ХАОНИ, ДАСАРЕТИ И ДР.), КОИТО СА ЖИВЕЛИ ПО ЗАПАДНИТЕ БАЛКАНИ И СА СЕ НАРЕЧЕНИ С ОБЩО ИМЕ ИЛИРИ, ПРОИЗЛИЗАТ ДНЕШНИТЕ ХЪРВАТИ, СЛОВЕНЦИ, ЧЕРНОГОРЦИ, БОШНЯЦИ**.

Когато става въпрос за тракийските, илирийските, скитските, индо-скитските, сарматските народи, а също и македоните, пеонците, паноните, саките, масагетите, гетите, готите, НИЕ ТРЯБВА ДА ЗНАЕМ, ЧЕ СПОРЕД ЦИТИРАНИТЕ ОТ НАС ДРЕВНИ ИЗТОЧНИЦИ, А И СПОРЕД НАМЕРЕНИТЕ АРТЕФАКТИ, КУЛТУРАТА, ЕЗИКА, АЗБУКАТА, ПЕСНИТЕ, ТРАДИЦИИТЕ, НОСИИТЕ, ОБРЕДИТЕ И ГЕНОТИПА ИМ, ТОВА СА СРОДНИ НАРОДНОСТИ, ПРОИЗЛЕЗЛИ ОТ ЕДИН ОБЩ КОРЕН. ТОВА ЩЕ ПРОДЪЛЖИМ ДА ДОКАЗВАМЕ ПО-ДОЛУ, КАТО СПОМЕНЕМ И ДРУГИ НАРОДИ, КОИТО СА СВЪРЗАНИ С ТЯХ.

СПОРЕД МИТИЧНАТА ГЕНЕАЛОГИЯ РОДОНАЧАЛНИКА НА ИЛИРИТЕ Е ИЛИРИЙ, КОЙТО ИМА ДВАМА БРАТЯ - КЕЛТОС И ГАЛАТ, ОТ КОИТО ПРОИЗЛИЗАТ СЪОТВЕТНО КЕЛТИТЕ

И ГАЛИТЕ.

Походи на келтите към Балканите и Мала Азия в периодите 290, 279-278, 277-272 години преди Христа

Преди разселването си в западна Европа и на юг към Карпатите, Дунав, Италия, Тракия, Илирия, Тесалия и Мала Азия, **КЕЛТИТЕ** населяват земи северно от Алпите и **ЧАСТ ОТ ПАНОНИЯ – ТОЕСТ ТЕ СА СЕВЕРНИ СЪСЕДИ НА СВОИТЕ СЪНАРОДНИЦИ ОТ ТРАКИЙСКИТЕ ИЛИРИЙСКИ НАРОДИ. В Панония е живяло и тракийския народ ПАНОНЦИ, за който византийския историк Иоан Зонара пише: „ПАНОНЦИТЕ СА БЪЛГАРИ.“** ("Извори за българската история", том 14). **В Панония, впоследствие, ще бъде и столицата на Хунската империя на Атила**. **Този наш владетел повтаря нашествията на келтите в Западна Европа, Италия и Балканите.**

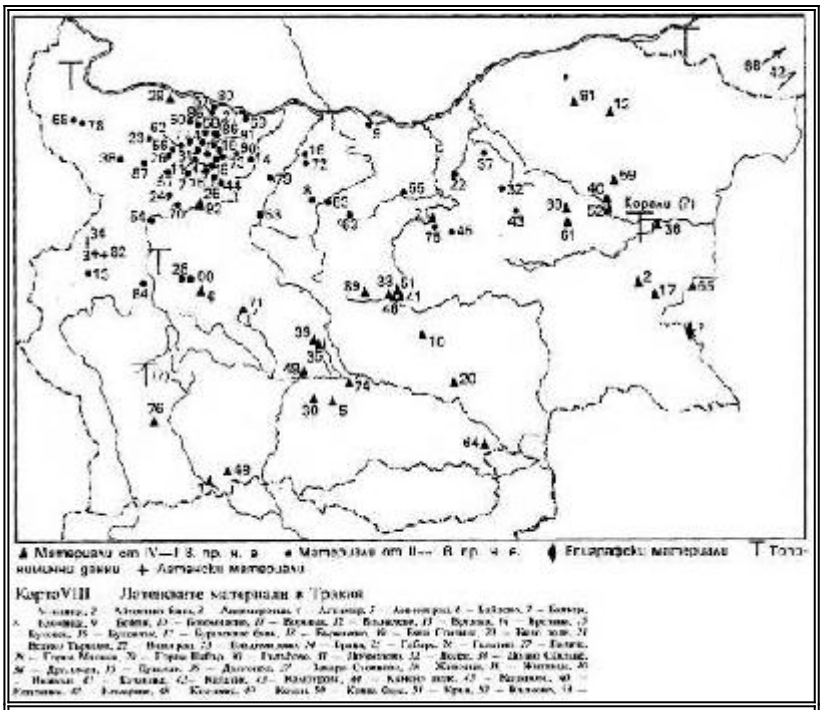
Походите на келтите към Италия и Балканите са през IV и III в. преди Христа. Според някои източници в тях участват над 300 000 войни. Първият поход на келтите на Балканския полуостров е засвидетелстван много рано в античната литература с известието на Теопомп за нападението на келтите върху илирийското племе ардиеи вероятно през 360

или 359/358 г. преди Христа на територията на днешна Западна Босна и Херцеговина. Страбон пише, че когато Александър Велики бил на поход срещу трибалите (в днешна Сърбия и Северозападна България), при него дошли келтски пратеници. Царят ги попитал „от какво се страхуват най-много - надявайки се да кажат, че от него, - а те му отвърнали, че не се боят от никого, освен да не би небето да падне върху им"...

Със смъртта на Александър Велики (323 г. пр. Христа) започва бавно разпадане на македонската държава, политическото равновесие на Балканите е нарушено, а войните на диадохите го разклаща още повече (диадохос – „приемник“ е термин, употребяван за македонски владетели, поделили помежду си огромната империя на Александър Велики след неговата смърт). Това допринася и за икономическото отслабване на принадлежащите към македонската държава земи. Тази обстановка значително разширила пред келтите възможностите за проникване във вътрешността на полуострова. В първите десет години на III век пр.н.е. античната историография отбелязва две келтски нашествия в западните части на Тракия и Дардания – през 319 пр. Христа келтският военачалник Молистомос навлиза дълбоко в територията на Илирия и подчинява дарданите, пеононийците и трибалите. През 298 г. пр. Христа Касандър (цар на македоните в периода 305 г. пр. Христа – 297 г. пр. Христа) воюва с келтите в района на Хемус (Стара планина).

Голямото келтско (наречено още галско) нашествие в Македония, Гърция, Тракия и Мала Азия започва в началото на 80-те години на III век пр. Христа. То е било предшествувано от концентрация на келтски групи в Панония. Там се събрали представители от всички райони на келтската диаспора (Южна, Западна и Югозападна Галия, а може би и от територията на Източна Келтика), както може да се съди от многобройните келтски общности, включени в армията на

Брен (†279 г. пр. Христа). Той е келтски (галски) владетел, който заедно със своя брат Болг (Болгий или Белгий) и предводителя Керетрий водят трите основни направления на похода към Балканите – към Илирия, към Пеония и македоните и към трибалите, както това е уточнено от Павзаний (древногръцки писател и пътешественик, автор на първия „пътеводител“ в историята на човечеството). Главните сили на Брен продължават похода си към Гърция, а преминавайки през Македония побеждават събраната от новия македонски владетел Состен македонска армия. Оттам през Тесалия достигат до Термопилите, където ги чака събрана гръцка армия под водачеството на атиняните. Галите я побеждават и разпръсват и пътят им към богатствата на светилището на Аполон в Делфи бива отворен. Келтските войски не успяват да го превземат и са прогонени от събраната под водачеството на етолийците при река Сперхей гръцка армия. Техният главен водач Брен се самоубива поради получените тежки рани при Делфи. В съчинението на Помпей Трог има запазена информация, че: „след несполучливото нашествие срещу Делфи, оставайки без вожда си Брен, едни се спасявали в Азия, а други в Тракия“. Част от тези келти са се заселили около Едеса, Пела и Берое. За този келтски анклав в Долна Македония изрично споменава и Тит Ливий. Келтите основават през 278 г. пр. Христа и град Тиле или Тюле (стргр. Τύλις) – древена крепост на мястото на днешното село Тулово (край Казанлък), която станала столица на тяхното царство до 218 г. пр. Христа, когато то бива унищожено от съседните траки. Други автори локализират Тиле в близост до днешното село Комунари край Дългопол, където са правени несистемни разкопки, доказали съществуването на голям келтски център.

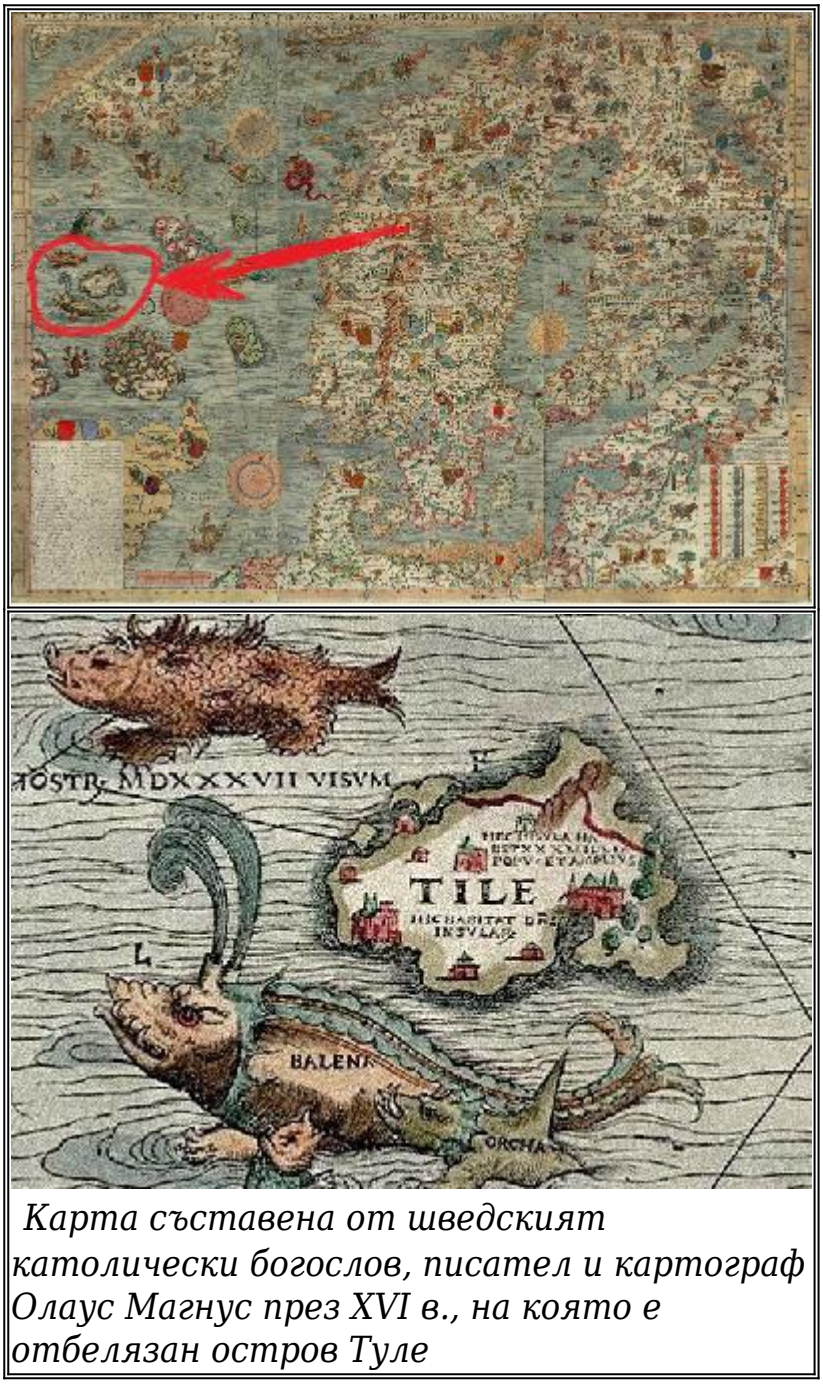

Карта на Латенските материали в Тракия. Латенската култура е келтска археологическа култура

Келтски находки са открити и в много други части на България. Например през 1931 г. край свиленградското с. Мезек е открита една от най-големите келтски гробници по нашите земи. **Тя е куполна, също като тракийските. Намерените артефакти също говорят за погребален ритуал идентичен с този на част от тракийците - погребан владетел с богатсвото му, конете, колесницата и т.н.**

Интересните са и аналогиите между названията Тиле и Тулово с митичния остров Туле, който е свързан с легендите и теософските басни за арийска раса и се е намирал, според някои източници, между Шотландия и Исландия – западно от Фарьорски острови. Тази земя е описана от древногръцки пътешественик, астроном и физик Питей. Плиний и Тацит, живели по-късно, вече говорят за остров Туле (Фюле) като добре известен географски обект, съществуването на който не е необходимо да се доказва. А историкът и богослов от V век Орозий вярвал, че остров Туле е

разположен северозападно от Великобритания.

Карта съставена от шведският католически богослов, писател и картограф Олаус Магнус през XVI в., на която е отбелязан остров Туле

Острова е локализиран около Шотландия, където живеят келти. А келтите, които се завръщат към земите на своята прародина кръщават столицата на своето царство на Балканите с името Тиле.

Други основни и изконни жители на днешна Великобритания са **келтските народи брити и бриганти, чието име силно наподобява наименованието на тракийския народ бриги, част от което се преселва в**

централната част на Мала Азия и сменя името си на фриги. **Именно във Фригия се заселват навлезлите в Мала Азия галски келтски войски, които се смесват с местното население и дават и името на историко-географската област Галатия** (произлязло от тяхната митична прамайка Галатея). **Според историка-доктор от Хумболтовия Берлински университет Г. Ценов (†1949), галите (келтите) и тракийците са говорили на сроден език**. Столицата на Галатия е Анкира (днешната турска столица Анкара). Галатяните (галите в Мала Азия) стават едни от първите християни (да си спомним например посланието на апостол Павел до галатяните).

В „Зографска българска история“ от XVIII в. и в „История во кратце о болгарском народе славенском“ (1792 г.) от йеросхимонах Спиридон Габровски Е НАПИСАНО, ЧЕ ИМЕННО КЕЛТСКИЯ ВЛАДЕТЕЛ БОЛГ Е ДАЛ ОБЩОТО ИМЕ НА БЪЛГАРИТЕ. Но според други историци личното име Болгий, притежаващо вариант Белгий е от същия тип като Дакус, Гета, Беса, Одрус, Фрикс, Тюнес, Кикон. Те са възникнали на основата на етнонимите даки, гети, беси, одриси, фриги, тюни, кикони. Антропонима Болгий (Белгий) означава представител на народа болги, белги. Т.е. не Болг е дало болги, болгари (българи), а обратното.

Болгите, наречени още белги са обитавали днешната Северозападна Франция, но също и Южна Британия. Там столицата им е носила името Вента Белгарум. Този народ е известен дори и на ирландците под името Фир Болг (фир е мн.ч. на фер –мъж). В древните предания се казва, ЧЕ **БОЛГИТЕ (ФИР БОЛГ) СА ДОШЛИ ОТ ЗЕМИТЕ НА ТРАКИЯ И СКИТИЯ**. За река Болга (Волга), която тече в Скития, споменава Паисий Хилендарски, КАТО КАЗВА, ЧЕ **ОТ НЕЯ ПРОИЗЛИЗА ИМЕТО НА НАРОДА НИ**.

Нашествието на Болг и Брен през III-ти век пр. Христа може да се разгледа като едно завръщане в старите земи – в Тракия...

Вижте цялата статия: ИСТОРИЯ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ИМПЕРИЯ

---

buditeli.info © 2017